

Soldatervise

Adam Oehlenschläger (1779-1850)

Efter Friedrich Schillers
Reiterlied (1797)

Frisk op Kammerater, til Hest paa Stand!
Frisk, drager i Frihed, i Feldten!
I Feldten der gjelder endnu en Mand,
Der Hjertet endnu er i Velten.
Der Ven eller Frende ei for ham gaaer;
Ved egen Kraft der han ene staaer.

Al Jorden er Træl, det er sandt og vist!
Man øiner kun Afmagt og Vælde;
Der styrer Falskhed og Argelist
De usæle Mennesketrælle.
Hvo Døden i Ansigtet skue kan,
Soldaten kun er den frie Mand.

Al Livets Angster han slænger væk,
Han kjender ei Frygten, ei Sorgen;
Han rider Skjæbnen imøde kjæk,
Den træffer i Dag eller Morgen;
Og træffer den i Morgen, saa lad os i Dag
Vort Livsbæger tømme i Fryd og Mag.

Vor Lod faldt fra Himlen, som Mannabrød;
Ved Møie man ei den kan have:
Trælbonden graver i Jordens Skjød,
Og tænker der Skatte at grave;
Han graver og graver, mens Vand gaaer til Hav,
Og graver sig endelig selv en Grav.

En Rytter med samt hans snare Hest
Ei ere de velkomne Gjæster;
Klart brænde de Lamper ved Bryllupsfest,
Ubuden han møder ved Festen;
Han beiler ei længe, han viser ei Guld,
Med Storm han tager den Jomfrue huld.

Ha, hvi græder Tøsen? Hvi græmmer hun sig?
Hurra, jeg maa videre fare!
Paa Jorden ei Standqvarteer er for mig,
Tro Elskov kan jeg ei bevare;
Den raske Skjæbne mig jager afsted,
Og Hjertet jeg tager paa Marschen med.

Thi frisk, Kammerater! til Vaabendyst!
Høit Brystet i Kampen lufter!
Vildt bruser vor Ungdom og Livets Lyst,
Frisk op, før Kraften bortdufter!
Og hvo, som ei her sætter Livet paa Spil,
Ret aldrig han Livet vinde vil!